

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Kummer Ákos (címe) ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a (jogtanácsos neve, címe) jogtanácsos által képviselt I.rendű alperes neve (I.r. alperes címe) I. rendű és a képviselő által képviselt II. rendű alperes neve (II. rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2013. november 21. napján kelt 27.P.20.267/2013/20. számú ítélete ellen az I. rendű alperes részéről 22. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett rendelkezését nem érinti, fellebbezett részét megváltoztatja, és a felperes I. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetét teljes egészében elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 65.000 (Hatvanötezer) forint első- és másodfokú perköltséget, míg a Magyar Államnak külön felhívásra 55.000 (Ötvenötezer) forint együttes kereseti és fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperesek megsértették a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy az I. rendű alperes által üzemeltetett ... portálon „...” címmel, a II. rendű alperes az általa üzemeltetett ... portálon „...” címmel, egyaránt ...-én megjelent cikkekben valótlanul híresztelték, hogy amikor ...-én egy demonstrációról a rendőrök előállították, nem mondott le a mentelmi jogáról.

Kérte továbbá annak megállapítását, hogy a II. rendű alperes megsértette a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy az általa üzemeltetett ... portálon „...” címmel ...-én megjelent írása címében valótlanul állította, hogy a „...” szavakat skandálta a budapesti Bem téren ...-én megtartott demonstráción.

Kérte az alperesek eltiltását a további jogsértésektől, kötelezésüket elégtételadásaként arra, hogy a jogerős ítélet rájuk vonatkozó részét annak kézhezvételétől számított 15 napon belül tegyék közzé, az általuk üzemeltetett ..., illetve a ... internetes oldalak főoldalán 48 órán keresztül, illetve azt követően tárolják addig, amíg az eredeti cikkek is fellelhetők.

Mindemellett az I. rendű alperest 200.000 forint, míg a II. rendű alperest 550.000 forint nem vagyoni kártérítés és annak a ... napjától járó késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni.

Az I-II. rendű alperesek a kereset elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperesek megsértették a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát az által, hogy az I. rendű alperes az általa üzemeltetett ... portálon „...” címmel, illetve a II. rendű alperes az általa üzemeltetett ... portálon „...” „...” címmel ... napján megjelent cikkeikben valótlanul állították, hogy nem mondott le a mentelmi jogáról, amikor ...-én egy demonstrációról a rendőrök előállították.

Az alpereseket eltiltotta a további jogsértéstől.

Kötelezte az alpereseket, hogy a jogerős ítélet rendelkező részét, annak kézhezvételétől számított 15 napon belül - tegyék közzé az általuk üzemeltetett internetes oldalakon, a főoldalon 48 órán keresztül, illetve azt követően tárolják addig, amíg az eredeti cikkek is fellelhetők.

Kötelezte az alpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg a felperesnek személyenként 200.000 forint nem vagyoni kártérítést, valamint ezen összegnek a ... napjától számított 2013. június 30. napjáig az adott naptári félévet megelőző félév utolsó napján, 2013. július 1. napjától a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát.

Kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 50.000 forint perköltséget.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Megállapította, hogy az államnak külön felhívásra a felperes 9.000 forint, az alperesek személyenként 18.000 forint kereseti illetéket kötelesek megfizetni.

A felperes kereseti kérelmét a Ptk. 75. § (1) bekezdésében, 76. §-ában, 78. § (1)-(2) bekezdésében foglalt szabályok alapján bírálta el, figyelemmel az Alkotmánybíróság 36/1994. (VI. 24.) AB számú határozatának indokolásában foglaltakra is.

Lefolytatott bizonyítási eljárásának eredményeként arra a meggyőződésre jutott, hogy a felperes nem tett olyan kijelentést, miszerint nem mond le a mentelmi jogáról, vele kapcsolatban ez valótlanul állított tény. Ezen megállapítása körében a Budapesti Rendőr-főkapitányság II. Kerületi Rendőrkapitánysága Közrendvédelmi Osztályának ... napján kelt, **(tanú1)** százados által készített jelentésben foglaltakat, valamint **(tanú1)** tanúvallomásában előadottakat értékelte. Figyelemmel volt arra, hogy a jelentésben az szerepel, hogy a felperest a Bem téren igazoltatták, aki ekkor közölte, hogy független országgyűlési képviselő, majd az intézkedő rendőr őt előállította. A felperes az intézkedésnek önként alávetette magát. A jelentés tartalmazza, hogy a II. Kerületi Rendőrkapitányság épületében a felperes személyi adatait ellenőrizték, a jelentés készítője szóban nyilatkozta mentelmi jogáról, melyre azt válaszolta, hogy arról nem mond le. Ugyanakkor a jelentést készítő **(tanú1)** tanúkénti meghallgatása során azt vallotta, hogy még a közterületen nyilatkozta a felperest mentelmi jogáról, aki arról nem mondott le, ekként tehát a tanú vallomása és az általa készített jelentés tartalma egymással ellentétben áll. Rögzítette, hogy a jogvitában a felperes mindvégig arra hivatkozott, hogy őt a mentelmi jogáról meg sem kérdezték.

Arra az álláspontra helyezkedett, hogy az I. rendű alperes ellenkérelmében helyesen hivatkozott arra, hogy a képviselő mentelmi jogáról csak szabálysértési eljárásban mondhat le. A rendőr tanú vallomása szerint tisztában volt azzal, hogy bűncselekmény elkövetésének gyanúja esetén a képviselőt elő lehet állítani, mint ahogy erre sor is került. Ezzel ellentétben szabálysértési eljárás során, ha az érintett mentelmi jogáról nem mond le, vele szemben intézkedést foganatosítani nem lehet.

Megállapította, hogy mind a rendőri jelentésből, mind a tanú vallomásából egyértelmű, hogy a felperes az előállítása ellen nem tiltakozott, az intézkedő rendőrökkel végig együttműködött. Megítélése szerint ez a tény is a felperes állítását támasztja alá, hiszen ha mentelmi jogáról nem

mondott volna le, úgy az előállítása ellen is tiltakoznia kellett volna, miután a kettő kizárja egymást. Megítélése szerint **(tanú1)** tanúként nem tudott elfogadható magyarázatot adni arra, hogy miért intézett volna a mentelmi jogról való lemondással kapcsolatos kérdést a felpereshez, először úgy nyilatkozott, hogy erre kíváncsi volt, másodszor pedig arra hivatkozott, hogy a rendőri intézkedések során minden lényeges körülményre kitérnek.

Minderre figyelemmel az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem lehetett tényként megállapítani azt, hogy a felperes olyan kijelentést tett, miszerint nem mond le mentelmi jogáról, ebből következően az alperesek valótlán tényt közöltek.

A II. rendű alperes védekezésével kapcsolatban arra mutatott rá, hogy a közlés valóságát akkor is a közreadó köteles bizonyítani, ha más közleményét vette át, e körben a 2010. évi CIV. törvény 21. § (1) bekezdésében, valamint a PK 14. számú állásfoglalás I. pontjában foglaltakra utalt.

Az elsőfokú bíróság a II. rendű alperes álláspontját osztotta a „...” szavak elhangzásával kapcsolatosan, figyelemmel arra, hogy azt a helyzetet, melyben ezen kifejezések elhangzottak, a felperes magatartása idézte elő, ekként a II. rendű alperes cikkében ezzel kapcsolatosan leírtak nem voltak alkalmasak a felperes jóhírnevének megsértésére.

A mentelmi jogról történő lemondással kapcsolatos közlés vonatkozásában a jogsértés megállapítására a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak szerint került sor és a Ptk. 84. § (1) bekezdés b) és c) pontja értelmében az elsőfokú bíróság alkalmazta a kért objektív jogkövetkezményeket.

A megvalósított jogsértést alkalmasnak találta arra, hogy az a felperes negatív megítélését vonja maga után. Annak közlése, hogy egy mentelmi joggal rendelkező személy e jogáról nem mond le alkalmas arra, hogy a közvélemény előtt azt a látszatot keltse, miszerint ezen jogát visszaélészerűen gyakorolja, az általa elkövetett cselekmény következményei alól kibújni igyekszik. A felperes a külügyminisztériumi államtitkár 2012. december 17-i parlamenti ülésen elhangzott nyilatkozatával igazolta azt, hogy ez a negatív megítélés be is következett. A Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja alapján, figyelemmel a Ptk. 339. és 355. §-ának rendelkezéseire is, a felperes által kért nem vagyoni kártérítés mértékét nem találta eltúlzottnak, az összeg az őt ért sérelemmel összhangban áll, a vonatkozó bírói gyakorlatnak megfelel.

A kamatfizetési kötelezettség tárgyában a Ptk. 301. §-a és a Ptk. 360. § (1) bekezdése szerint határozott.

A perköltségviselés körében az I. rendű alperes vonatkozásában a Pp. 78. § (1) bekezdése, míg a II. rendű alperes tekintetében a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott, figyelemmel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésében foglaltakra is.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az I. rendű alperes élt fellebbezéssel, melyben elsődlegesen az első fokú határozat megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Másodlagos kérelme az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására, új határozat hozatalára való utasítására irányult.

Hivatkozott arra, hogy a Budapesti II. Kerületi Rendőrkapitányság jelentésében, valamint a feljelentés áttételéről szóló határozatban egyértelműen szerepel, hogy a felperest az intézkedő rendőrök szóban tájékoztatták mentelmi jogáról, melyre azt válaszolta, hogy arról nem mond le. A felperes előállítása során eljáró **(tanú1)** tanúvallomásaiban kijelentette, miszerint megkérdezte a felperest, hogy mentelmi jogáról lemond-e, aki arra azt válaszolta, hogy nem. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság azon álláspontja, hogy a felperes nem mondott le mentelmi jogáról és emiatt valótlán a perbeli cikk tartalma, téves és iratellenes. Alaptalan továbbá az ítélet indokolásának azon része, hogy a tanú vallomása és a készített jelentés tartalma egymással ellentétben áll. A tanú határozottan állította, hogy a felperest megkérdezte mentelmi jogáról, aki arról nem mondott le, ez a jelentésben is szerepel. Nincs jelentősége annak, hogy a felperes nyilatkozatát a helyszínen vagy a rendőrkapitányságon tette-e meg, a cikk ugyanis a helyszínre vonatkozóan nem tett utalást.

Jelentősége annak van, hogy az eljáró rendőr a felperest mentelmi jogával kapcsolatosan nyilatkoztatta, aki mentelmi jogáról nem mondott le és ez bekerült az előállítással kapcsolatos iratokba. A mentelmi jogról való lemondás tisztázása az eljárás során ténykérdés volt, erre vonatkozóan az elsőfokú bíróság teljes körű bizonyítást folytatott le. Annak vizsgálata, hogy a felperes mennyiben volt együttműködő az előállítást végző rendőrökkel, csupán szükségtelenül levont következtetés.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyása mellett érvelt. Megítélése szerint a kereset tárgyát képező írásból az következik, hogy mentelmi joggal rendelkező országgyűlési képviselőként mentelmi jogával visszaélve megakadályozott egy vele szemben zajló büntetőeljárást. A perben az alperes nem tudta bizonyítani, hogy tett olyan nyilatkozatot, miszerint nem mond le mentelmi jogáról. A meghallgatott tanú ellentmondásosan nyilatkozott, ugyanakkor tökéletesen tisztában volt azzal, hogy mentelmi jogának a vele szemben foganatosított intézkedés során semmilyen jelentősége nincs.

Hangsúlyozta, hogy mindvégig együttműködő magatartást tanúsított a rendőri intézkedés során, ezt nem tette volna, ha a felelősségre vonás alól ki akar bújni. Ha úgy nyilatkozik, ahogyan az alperes állítja, nem is állíthatták volna elő. Az előállításának ténye önmagában kizárja azt, hogy a mentelmi jogról nem mondott le.

A valós helyzet az, hogy a perbeli helyen és időben valóban nem mondott le mentelmi jogáról, ennek oka azonban nem az, amit az írás sugall, hanem egyrészt az, hogy erre vonatkozóan az intézkedő rendőrök meg sem kérdezték, másrészt erre jogi lehetősége sem lett volna az adott esetben, harmadrészt pedig ha megtehetette volna sem él ezzel a lehetőséggel.

Álláspontja szerint annak közlése, hogy egy mentelmi joggal rendelkező személy e jogáról nem mond le, alkalmas azon látszat keltésére, hogy e jogát visszaélészerűen gyakorolja, az általa elkövetett cselekmény büntetőjogi következményei alól kibújni igyekszik. Mindez a társadalom szemében elítélendő magatartás, az államtitkár nyilatkozatából következően megítélésének hátrányos megváltozása be is következett.

Az I. rendű alperes fellebbezése alapos.

A Fővárosi Ítéletábrábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálhatta felül.

Az elsőfokú bíróság a perben nem követett el olyan eljárási szabálysértést, amely a határozat hatályon kívül helyezésére adhatna alapot.

A Fővárosi Ítéletábrábla az elsőfokú bíróság érdemi döntésével nem értett egyet és nem osztotta az elsőfokú bíróság által levont jogkövetkeztetéseket.

A Ptk. 78. § (1) bekezdése szerint a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is. A (2) bekezdés értelmében a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlán tényt állít, híresztel vagy való tény hamis színben tüntet fel.

Az elsőfokú bíróság által meghozott ítélet rendelkező részében megfogalmazott azon megállapítás, mely szerint az I-II. rendű alperesek valótlánul állították, hogy a felperes nem mondott le a mentelmi jogáról a rendőri előállítása során, nem felel meg a tényeknek. A jogvitában a felperes maga is elismerte, hogy a mentelmi jogáról a rendőri intézkedés során nem mondott le. A kereseti kérelem - egyebek mellett - annak megállapítására irányult, hogy az alperesek a jóhírnév

védelméhez fűződő személyiségi jogát azáltal sértették meg, hogy valótlanul híresztelték azt, hogy amikor ...-én egy demonstrációról a rendőrök előállították, nem mondott le a mentelmi jogáról. A peradatokból kitűnően ez a tény a valóságnak megfelel. Ezen kereseti kérelem alapján - a kereseti kérelemhez kötöttség Pp. 215. §-ában rögzített elvére figyelemmel - más tartalommal valótlan tényállítás nem állapítható meg a bíróság részéről.

A kereseti kérelemben előadottak alapján a jogvitában ugyanakkor szükséges volt vizsgálni azt, hogy az alperesek híresztelése keltett-e olyan hamis látszatot, miszerint a büntetőjogi felelősségre vonás alól menekülve bűjt a felperes a mentelmi joga mögé. Ilyen hamis látszatkeltés nem állapítható meg. Az I. rendű alperes cikkében nem szerepel, hogy a felperes mentelmi jogára hivatkozással tagadta volna meg az ellene irányuló rendőri intézkedések teljesítését. Az írás utolsó sorában számol be arról, hogy a garázdaság elkövetésének megalapozott gyanúja miatt előállított országgyűlési képviselő mentelmi jogáról nem mondott le, meghallgatását követően elhagyta a rendőrkapitányság épületét.

Annak több oka lehet, hogy egy országgyűlési képviselő miért nem kíván lemondani mentelmi jogáról, elsősorban az, hogy az országgyűlési képviselők jogállásáról szóló 2012. évi XXXVI. törvény 78. §-a értelmében a képviselő mentelmi jogáról - a szabálysértési eljárás kivétel - nem mondhat le.

Mindemellett a Fővárosi Ítéltábla arra kíván rámutatni, hogy a perbeli jogvita megítélése során nem volt figyelmen kívül hagyható az az eseménysor, ami a budapesti Bem téren ...-én megtartott demonstráció során történt. Azt a felperes maga sem tette vitássá, hogy az ott tanúsított magatartása, az izraeli zászló elégetése következtében felmerült a bűncselekmény elkövetésének alapos gyanúja, vele szemben a rendezvényt biztosító rendőrök jogszerűen fogantatottak intézkedést. Az előterjesztett kereseti kérelem alapján az első fokon eljáró bíróság túlzott jelentőséget tulajdonított annak, hogy a felperest mentelmi jogával kapcsolatosan az intézkedő rendőr mikor, milyen módon nyilatkoztatta meg, egyáltalán sor került-e az erre vonatkozó kérdés feltételére, e körben feleslegesen folytatott le bizonyítási eljárást.

A felperes nyilatkozatára figyelemmel, miszerint mentelmi jogáról nem mondott le, az I. rendű alperes sajtóközleményében valótlan tény nem állított, a felperes által hivatkozott hamis látszatkeltés pedig a sajtóközleményből nem olvasható ki. E tekintetben a felperes szubjektív megítélésének jelentősége nem volt.

Valótlan tény híresztelésének, valamint a való tény hamis színben történő feltűntetésének hiányában a kereset elutasításának volt helye, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta és a felperes I. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetét teljes egészében elutasította.

A perköltségviselés kérdésében a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott, figyelemmel a Pp. 239. §-ának rendelkezésére. A per tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán, a pertárgyértékre figyelemmel a jogvitában 36.000 forint kereseti és 48.000 forint jogorvoslati illeték, azaz 75.000 forint eljárási illeték került megelőlegezésre. Az I. rendű alperes fellebbezésén 20.000 forintot illetékbélyegben megelőlegezett, ekként az állam javára a pereszes felperes 55.000 forint illetéket köteles megfizetni, míg az I. rendű alperes javára az általa megelőlegezett 20.000 forint összegű eljárási illetékből, valamint 30.000 forint elsőfokú, és 15.000 forint másodfokú ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére köteles az I. rendű alperes javára. Az ügyvédi munkadíj mértékének meghatározására a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 1. § (1) bekezdése, 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján került sor.

Budapest, 2015. február 3.

. Hercsik Zita s.k.
a tanács elnöke - előadó bíró

Dr. Kisbán Tamás s.k.
bíró

Dr. Vuleta Csaba s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő